

11. neděle v mezidobí A

Přiblížilo se nebeské království. Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. (Mt 10,7-8)

První čtení

Exodus 19,2-6a

Když přišli synové Izraele na sinajskou poušť, utábořili se na poušti. Izrael se tam utábořil před horou. Mojžíš vystoupil k Bohu a Hospodin na něj zavolal s hory: "Tak řekneš Jakubovu domu a oznámíš synům Izraele: Sami jste viděli, co jsem udělal Egypťanům, jak jsem vás nesl na orlích křídlech a dovedl vás k sobě. Nuže, budete-li mě skutečně poslouchat a mou smlouvu zachovávat, budete mým vlastnictvím mezi všemi národy, neboť mně patří celá země. Budete mi královstvím kněží a svatým lidem."

Druhé čtení

Římanům 5,6-11

(Bratři a sestry!) Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od (Božího) hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme byli s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě znepřáteleni, tím spíše – po usmíření – budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

Evangelium

Matouš 9,36 – 10,8

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich lito, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: "Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!" (Potom) si zavolal dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Jména těch dvanácti

apoštolů jsou tato: první Šimon, zvaný Petr, a jeho bratr Ondřej, Jakub, (syn) Zebedeův, a jeho bratr Jan, Filip a Bartoloměj, Tomáš a celník Matouš, Jakub, (syn) Alfeův, a Tadeáš, Simon Kananejský a Jidáš Iškariotský, který ho pak zradil. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: "Mezi pohany nechodte a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovcím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: 'Přiblížilo se nebeské království.' Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte."

K zamyšlení

Ježíšův soucit, se kterým se setkáme dnes ihned v první větě evangelia, je více než lidské dojetí – je to zájem Boha, který se stal člověkem, a který provází od začátku po celé své dějiny izraelský národ. Ve všech třech dnešních čteních z Bible se vyjadřuje ta samá zkušenost: před každým lidským výkonem stojí Boží přijetí a starostlivost. Stále hledá (a nachází) nové cesty, aby ukázal lidem svoji lásku a náklonnost. Vzali jste to na vědomí? – ptá se Bůh v prvním čtení – i když byl váš život těžký a tvrdý, vždy jsem vám pomohl. Důvěřujete mi na základě této zkušenosti, že vám budu nadále pomáhat? Každý krok, každá lidská činnost je také odpovědí na tento první Boží krok. Když zůstaneme pozorní k mnoha malým znamením na naší životní cestě, pak poznáme ve vlastním životě jako nezaslouženou lásku Boží náklonnost, jako dar, o který se máme dále podělit. Ježíš, Boží láska, která se stala člověkem, prosí každého z nás osobně, aby tento dar přijal a společně s ostatními lidmi jej znovu dával dále. Pouze ve společenství Boha a člověka a člověka s člověkem se může stát tento dar pro ty, kteří se v životě cítí ztraceni a osamocení, viditelným, mohou ho cítit a tak se může Boží království zakotvit pevněji mezi námi. V evangeliu Ježíš cíleně vybírá apoštoly, kteří dostanou moc plnit své úkoly a jako konkrétní osoby (nazývané svými jmény) jsou vysláni působit. Podobným způsobem povolává a posílá Ježíš také dnes nás. Naším úkolem, stejně dnes jako tehdy, ohlašovat Boží království, které bude provázeno uzdravujícími skutky a tím bude viditelné. Můžeme si všimnout, že úkoly, které jsou zde vyjmenované, nejsou vůbec lehké: uzdravování malomocných, kříšení mrtvých, vyhánění démonů. Vydání člověka nemoci, vnitřní rozervanosti a smrti je tím největším výrazem lidské omezenosti a otroctví. Je to v první řadě osvobození se od těchto okovů, osvobození, které nám dává zakoušet nebeské království. To nám má připomenout, že Bůh chce toto osvobození, které se může uskutečnit jen v určitých případech, aby bylo dostupné pro všechny! Ale pozor! Být povoláním neznamena vyvyšovat se nad druhými ani to není vstupenka k pohodlnému životu. Také nesmí vést k fanatismu, k chybné víře, že my jako vyvolení jsme obdrželi tu jedinou, pravou a správnou víru. Naopak: když budeme brát vážně naši vyvolenost, ocitneme se velmi rychle v rozporu s běžnými ekonomickými a sociálními podmínkami a společenskými hodnotami a budeme sdílet osud proroků. Budeme schopni překonat zkušenosti odcizení, možná i odloučení, když budeme cítit, že být tím povoláním je dar, který se může rozvíjet jen tehdy, když bude existovat mezi Bohem, který povolává a člověkem, který je povoláný zvláštní vztah. Tak jako dva milující lidé na sebe berou navzájem úkoly a zodpovědnost a to, co od sebe navzájem obdrží, dokážou velkoryse a svobodně rozdávat dalším lidem "zadarmo". Boží náklonnost nesmí být zneužita k ideologickým účelům, mohou z toho těžit jen konkrétní lidé v konkrétních životních situacích.